

שיעור 7*
6 - 12 פברואר

תורתו של ישוע והעימות הגדול

שבת אחר הצהריים

קיראו את הפסוקים הבאים לקראת שיעור השבת השבועי: מתי 11:29; רומיים 4:1-6; מתי 8-13, 18-23; מתי 21-27, 7:21; יעקב 2:17; מתי 5-7:1.

פסוק לשינון: "בואו אלי כל העמלים והעמוסים ואני אמציא לכם מנוחה" (מתי 11:28).

כאשר אנו חושבים על נושא העימות הגדול, אנו נוטים לחשוב על כך במונחי על, כגון "שתי קצוות הקשת" כלומר בראיה כוללת של התמונה. זה יכול להיקרא "מטהנראתיב" (METANARRATIVE) סיפור שמכסה ומסביר חלק גדול מהמציאות, בניגוד לעלילה מקומית או סיפור שמסביר משהו הרבה יותר מוגבל בהיקפו. לדוגמא המסע המפורסם של פול רוויר היא העלילה המקומית, בניגוד לסיפור הגדול בהרבה יותר גדול של המהפכה האמריקנית עצמה. ועם זאת, אף על פי שנושא העימות הגדול כוללני, והנושאים כבירים, הם מתבטאים בחיי היום יום, כאן על פני האדמה, בחיינו שלנו, באופן בו אנו מתייחסים לאלוהים, לפיתוי ולאחרים. בדיוק כמו שהקיום היומיומי של בני אדם מושפע, לפעמים במידה רבה על-ידי אירועים פוליטיים וכלכליים, כל אחד מאיתנו מתמודד עם באותו עימות גדול.

בשיעור השבועי, נבחן כמה מתורותיו של ישוע על נושאים ועניינים מעשיים בהם כולנו נאבקים כדי לדעת ולעשות את רצונו של אלוהים בעימות הגדול.

* לימדו את השיעור השבועי לקראת שבת ה-13 בפברואר.

סוגים של מנוחה

”קחו עליכם את עלי ולמדו ממני, כי ענו אני ונמוך ריח; תמצאו מרגוע לנפשותיכם”
(מתי 29:11).

כיצד זה קורה שבלוקחינו את “עולו” ניתן מרגוע לנפשותינו?

הצעה זו מציגה מימד אישי בתוך מימד גדול יותר של משימתו של ישוע לשיחרור נפשות מהאויב. מילותיו שאולות מירמיה, המבטיח לאנשים מרגוע לנפשם אם הם יחזרו לדת אבותיהם, במקום עבודת האלילים של העמים שמסביב (ירמיה 16:6). המקרא עוסק ברעיון המרגוע והמנוחה די הרבה. זה מתחיל עם אלוהים בעצמו. הוא נח לכשסיים את מלאכת הבריאה (בראשית 2:2). מנוחתו חנכה את מנוחת השבת שנשמרה כל שבע מאז. המנוחה היוותה חלק ממועדי השנה (ויקרא 16:31), כל שבע שנים שנת שמיטה (שמות 23:11), ובכל יובל שוחררו עבדים מבית מעבידיהם לחופשי וחובות הנושים נסלחו (ויקרא 10:25). ניתן היה להעריך את המנוחה כאשר נכח אלוהים בקרב עמו: **”וַיֹּאמֶר פָּנֵי יְלִכּוּ וְהִנַּחְתִּי לָךְ”** (שמות 14:33), **”וְשָׁלוֹם הָיָה לוֹ מִכָּל-עֲבָרָיו מִסָּבִיב”** (מלכים א' 4:5) והניח לו מאויביו (דברים 19:25). המנוחה היתה מנת חלקם בארץ שנתן להם אלוהים (יהושע 13:1), ובמיוחד כשחזרו מהשבי ומהגלות (ירמיה 10:30). המנוחה הייתה לשיתוף באירוח זרים (בראשית 18:4), ולהנאה בחיי משפחה יציבים ומאוזנים (רות 9:1; משלי 17:29). אולם המנוחה חסרה לעם האלוהים בהיותם בשבי (שמות 4,5; איכה 3:1). כמו כן אין המנוחה זמינה לרשעים, שכמו הים וגליו הם חסרי מרגוע (ישעיה 20:57). המנוחה היחידה שאנשים כאלה יכולים לצפות לה מצוייה במוות, בקבר (איוב 18-16,13,11:3). בהתגלות 11:14 קיימת אזהרה חריפה לאלה שהיו בצד הלא נכון של העימות הגדול ביום הדין, מנוחה לא תמצא להם.

המנוחה שישוע מציע נדיבה היא מאוד. היא כוללת את מתנת השבת, ומאפשרת לנו לקחת מעין פסק זמן עם הבורא. הצעתו של ישוע למנוחה מכירה במצב האבוד שלנו ומשקמת אותנו בכל דרך. וכאשר אנו לפשל (כפי שקורה לעיתים) עדיין יש לנו את הבטחת מקום המנוחה לצידו של מושיענו.

באיזה דרכים, מלבד השבת, נוכל ללמוד ליהנות מהמנוחה שאלוהים מציע לנו? כיצד

נמצא מנוחה לנפשנו בישוע? ראו גם רומיים 6-1:4.

זריעה וקציר

נושא העימות הגדול התגלם במשל הזורע של ישוע. הרשימה של ארבעה סוגי התגובות למסר הבשורה מצביעה על כך שקיימות יותר מהקטגוריות הפשוטות של אנשים "טובים" ואנשים "רעים" בעולמנו. החיים מורכבים יותר, ולכן צריכים אנו להיות זהירים בגישה למי שלא נראה כמגיב לבשורה בדרך שבה אנו חושבים שהם צריכים להגיב.

קיראו את מתי 8-13: 13 ולאחר מכן מתי 18-23: 13. באילו דרכים נוכל לראות בבירור את המציאות של העימות הגדול נחשף בסיפור הזה?

הקרב על הנפשות אמיתי הוא, והאויב משתמש בכל אמצעי אפשרי שעלול לגרום לאנשים לשוב על צירם ולהפנות דרכם מהישועה. לדוגמא, בהקשר של הזרעים שנופלים על שולי הדרך, כתבה אלן גיי וייט:

"השטן ומלאכיו מתאספים במקום בו נשמעת הבשורה. בעוד שמלאכי השמים מבקשים להשפיע על לבבות המתאספים עם דברו של אלוהים, האויב עומד הכן בכדי לגרום לדבר האלוהים להיות מחוסר השפעה. עם רצינות המשתווה רק לזדוניותו, הוא מנסה לסכל את פועלו של רוח האלוהים. בעוד המשיח מושך את הנפש על-ידי אהבתו, השטן מנסה להרחיק את תשומת לבם של מי שנתן על ליבו לבקש אחר המושיע " (הדוגמאות המאלפות של ישוע, עמ' 44. ראו גם 'העימות הגדול' (גירסה אנגלית), אלן גיי וייט, עמ' 518, 519).

אפשר אם כן לשאול - מדוע לא יכל האיכר להיות זהיר יותר ולהימנע מביזבוז זרעים על-ידי פיזורם בשבילים? מדוע לא יכול היה להיות יותר חרוץ בהזזת הסלעים? מדוע לא השקיע יותר זמן בניכוש עשבים?

בזורענו את 'זרעי' הבשורה, המאמץ האנושי תמיד מוגבל. חובתינו לזרוע בכל מקום. אין אנו השופטים בגין איזו אדמה טובה היא ואיזו רעה. העשבים מעידים על כך שאין ביכולתינו למנוע מרוע לצוץ במקומות שבהם אינם צפויים. אדון הקציר העובד ברקע הוא שמבטיח שכל מי שיכול להינצל יינצל. עלינו לעשות עבודתנו שלנו וללמוד לבטוח בו שהוא יעשה את חלקו.

באיזה דרכים מתבטאת מציאות המשל הזה? מדוע זה קורה שלפעמים אנו רואים אנשים שזה עתה נטבלו מפנים דרכם ועוזבים את הקהילה? או אחרים שפשוט לא מראים עניין בכלל? או אלה, מצד שני, שהפכו למעוגנים היטב באמונה?

לבנות על הסלע

נושא מיקומו ועמדתנו במאבק העולמי שנפרש סביבנו הופך לאישי מאוד במשל של האיש שבנה ביתו על הסלע. קיראו את מתי 27-21:7. מה כל כך מפחיד במשל זה?

מה עולה בדעתך כשאתה מדמיין את הסיפור הזה? איפה הסלע ואיפה החול? עבור חלק מאנשים, החול נמצא רק בחוף הים, אבל הסיפור הזה כנראה שאינו מדבר על מגורים בחוף הים. סביר להניח שהמקום היה בין גבעות שעליהם רוב הכפרים היו ממוקמים, לצד העמק במקום כלשהוא. ישוע מתאר שני בתים; אחד שבנוי רק על פני השטח ואילו השני עם יסודות שמקובעים בסלע (לוקס 48:6). אין דרך לגלות את ההבדל בין שני הבתים שהושלמו עד שיווד גשם בהרים, ומי שטפונות נוהרים במורד העמק. לאחד מבוני הבתים זאת לא בעיה בכלל, שהרי הבית מיוסד היטב; אבל לאחר יש בעיה. ללא יסוד בטוח, הבית נבנה על פני השטח ומהווה טרף קל לשיטפונות המתערבלים. ישוע סיפר את המשל הזה משום שהוא ידע עד כמה שאנו מרמים את עצמנו. מאבק רציני מתרחש כאן, וללא עזרה אין לנו אפשרות לשרוד אותו. ישוע גבר על הרוע, וזו הסיבה שהוא נקרא 'הסלע'. בקרב האישי נגד הרוע ניתן לנצח, אבל רק אם אנו בונים את חיינו עליו, אנו יכולים לבנות עליו רק באמצעות ציות לו. "לְכֹן כָּל הַשּׁוֹמֵעַ אֶת דְּבָרֵי אֱלֹהִים וְעוֹשֶׂה אוֹתָם יִהְיֶה דוֹמָה לְאִישׁ נְבוֹן אֲשֶׁר בָּנָה אֶת בֵּיתוֹ עַל הַסֵּלֶעַ." (מתי 24:7). זה כל כך פשוט. למרבה החיוניות שבאמונה כמרכיב מכריע בחיי המשיחי, כתבי הקודש אומרים שאמונה בלי פירות 'מתה' היא (ראו יעקב 26-17:2), ובמשל הזה אנו רואים עד כמה שהאמונה חסרת תוחלת היא באמת.

קיראו את מתי 22,23:7. גירוש שדים בשמו של ישוע או מתן נבואות בשמו חשפו אמונה מסוג של כלשהוא באנשים אלה. ובכל זאת, מה היה גורלם? שאל את עצמך, על איזה יסוד 'בנוי' הבית שלך, וכיצד תדע את התשובה?

אל תִּשְׁפֹּטוּ

ישוע נשא את הדרשה על ההר בימים הראשונים של פועלו. המסר היה מהפכני. בתור התחלה, הוא אמר לאנשים רגילים שהם מוערכים ומבורכים בעיניו של אלוהים (מתי 12: 3-5), וכי הם מלח (מתי 13: 5) ואור (מתי 16-14: 5), שני מצרכים הנחשבים ליקרים מאוד. הוא דיבר על חשיבות חוקיו של אלוהים (מתי 19-17: 5) והזהיר נגד ניסיון להרשים אחרים עם התנהגות טובה (מתי 20: 5). כמו כן ציין ישוע עוד כי המוסר נקבע על-ידי מה שאדם חושב, לא ולא רק על-ידי מעשיו (מתי 28-21: 5), אם כי יש לשמור על מעשים טובים גם כן (מתי 29,30: 5). תוך קריאת הדרשה, ניתן לראות כי ישוע כיסה מכלול של קיום ויחסים אנושיים (ראו מתי פרקים 7: 5-7).

קיראו את מתי 5:1-7. באילו דרכים מתגלה המציאות של העימות הגדול בפסוקים האלה? כלומר כיצד בא לידי ביטוי הגומלין בין הטוב והרע?

“אל תִּשְׁפֹּטוּ לְמַעַן לֹא תִשְׁפָּטוּ”, אל תחשבו את עצמכם לטובים יותר מאנשים אחרים, בהגדירכם את עצמכם כשופטיהם. משום שאינכם יכולים לראות את המניע, אינכם מסוגלים לשפוט אחר. בדברי ביקורתכם אתם חורצים את משפט על עצמכם; משום שאתם מראים שאתם שותפים לשטן, המקטרג את העם. האדון אומר, “**נִסּוּ אֶת עֲצֻמְכֶם אִם עֹמְדִים אַתֶּם בְּאֵמוּנָה, בְּחַנּוּ אֶת עֲצֻמְכֶם**”, זאת היא משימתנו” (אלן גיי וייט, כמיהת הדורות, עמ' 314).

כאשר אמר ישוע אמר לקהל מאזיניו שלא לשפוט, הוא העלה שתי נקודות חשובות. הסיבה הראשונה היא שאנו שופטים אחרים בגין אותה הסיבה אותה אנו עושים ובאותו העת מְגַנִּים (מתי 2,7: 1). אנו לוקחים את תשומת הלב מעצמנו ומוודאים שכל הסובבים אותנו מסתכלים על האדם שאותו אנו מגנים ולא בנו. הנקודה האחרת שישוע הבהיר היא שלעתים קרובות הבעיה שאנו רואים באח או האחות שלנו היא רק חלק קטן מגודלה של הבעיה שלנו- בעיה שייתכן ואיננו יכולים אפילו להיות מודעים לה. זה כל-כך קל לנו לראות את הקיסוס בעיניהם, אבל אין באפשרותנו לראות את קורת העץ הגדולה שבעינינו.

מה ההבדל שבין לשפוט אדם ובין לשפוט צדקה או עוול במעשיהם, ומדוע זה חשוב ביותר לעשות את ההבחנה הזאת?

”אַתְּכֶם אֲנִי כָּל הַיָּמִים”

מתי מסיים את תיעוד הבשורה שלו עם כמה ממילותיו המבטיחות ביותר של ישוע:
”אַתְּכֶם אֲנִי כָּל הַיָּמִים עַד קֵץ הָעוֹלָם” (מתי 20: 28).
 כיצד זה מתממש, מה המשמעות של מילים אלו במונחים מעשיים בחיינו שלנו,
 במאבקים שלנו, הכישלונות, האכזבות ואפילו כאשר אנו מרגישים שאלוהים איכזב אותנו?

זה די מעניין שמתי מתחיל את הבשורה שלו עם מילים דומות. לאחר רישום כל אבות אבותיו של ישוע, ותיעוד של ביקור המלאך הראשון למרים ואחר כך ליוסף, מתי מסביר כי התינוק האמור להיוולד יהיה 'עמנואל', אלוהים איתנו (מתי 1: 23). אלוהים נתן את ההבטחה: "אני אהיה איתך", מספר פעמים במקרא. הוא הבטיח להיות עם יצחק (בראשית 24: 26), עם יעקב (בראשית 28: 15), עם ירמיהו (ירמיה 1: 8, 19), ועם בני ישראל (ישעיה 41: 10; 43: 5).

ההקשר של רבות מן ההבטחות הללו היה בזמנים של מצוקה ולחץ, בשעה שדבריו של אלוהים היו רלוונטיים ביותר. פסוק מקביל משתמש במילים דומות: **”לֹא אֶרְפָּד וְלֹא אֶעֱזָבְךָ”** (עברים 13: 5). פסוקים מספר לאחר מכן הוא מוסיף, **”יִשׁוּעַ הַמְּשִׁיחַ הוּא הוּא - אֶתְמוּל, הַיּוֹם וְלְעוֹלָמִים”** (עברים 8: 13). גם הבטחה זו חוזרת על עצמה מספר פעמים. בעצם ההבטחה מגיעה מהאירוע שבו מעביר משה את המנהיגות ליהושע (דברים 31: 6, 8), ואלוהים חוזר על הביטוי ליהושע לאחר מותו של משה, **”לֹא אֶרְפָּד וְלֹא אֶעֱזָבְךָ”** (יהושע 1: 5). כשהוריש דוד את הממלכה לשלמה, גם הוא אמר לשלמה שאלוהים **”לֹא יֶרְפָּד וְלֹא יֶעֱזָבְךָ”** (דברי הימים א' 20: 28).

ישוע שלא משתנה לעולם, שתמיד נמצא איתנו, נתן הבטחה רבת עוצמה לאבותינו אודות האמונה שלנו. הם התמודדו עם מצוקה ומבחן, או שעמדו לצאת לאתגר הגדול ביותר של חייהם; ואולם הם היו סמוכים ובטוחים בהמשך נוכחותו של אלוהים. לקהילה של ישוע בזמן הסוף, הבטחות אלה משמעותיות הן. הבטחתו של ישוע להיות איתנו עד הסוף היא בהקשר של עשיית חניכים על-ידי שליחות, הוראה וטבילה. כאן הדגש, על השמחה שבזכיית נפשות מלסיים בצד המפסיד של העימות הגדול.

חומר נוסף למחשבה: הסופר ליאון ויזלטיר כתב על מה שהוא אמר שהיה "אחד הסיפורים העצובים ביותר בעולם." הוא סיפר על איש אנגלי, בשם "SB" שהיה עיוור מלידה. אולם החדשות הטובות הם שבגיל 52 שנים קיבל SB השתלת קרנית שכתוצאה זיכתה אותו בכושר ראייה. בפעם הראשונה בחייו היה S.B. מסוגל לראות! זה בטח היה מרגש מאוד עבורו, סוף סוף לראות את העולם שנפרש סביבו כל חייו, אבל היה פשוטו כמשמעו, מחוץ לטווח הראייה. עם זאת, מצטט ויזלטיר את הספר שבו קרא את הסיפור בראשונה, SB, אמר המחבר, "מצא את העולם אפרורי, והיה מוטרד מצבע מתקלף ופגמים מיני.

הוא מצא עוד ועוד ליקויים בדברים שונים, ובחן חריגות קטנות וסימנים בעבודות צביעה ובעבודות עץ, שהוא מצא מביך ומעצב, נראה היה שהוא ציפה למצוא עולם מושלם יותר. הוא אהב צבעים בהירים, אבל הפך מדוכא כאשר האור דהה. הדיכאון שלו הפך לסיבתי וכללי. הוא אמר נואש ובהדרגה ויתר על חייו הפעילים, ונפטר שלוש שנים לאחר מכן " (www.newrepublic.com/article/113312).

וואו! למרות שקשה להבין מצד אחד, מצד שני זה לא קשה בכלל. עולמנו הוא מקום פגום. העימות הגדול משתולל כאן כששת אלפים שנים. מלחמה בת ששת אלפים שנים עשויה להשאיר הרבה הריסות בעקבותיה. ולמרות כל הניסיונות שלנו להפוך את העולם הזה לטוב יותר, לא נראה שנתבי השיוט הוא בכיוון הנכון. למעשה, זה הולך ונהיה גרוע יותר ויותר. לכן אנו צריכים את הבטחת הגאולה, שמגיעה אלינו רק מנצחונם של ישוע בעימות הגדול, נצחון שהובטח בקורבן המשיח ומוצע באופן חופשי לכולנו.

שאלות לדיון:

1. אילו לקחים תוכל לקחת לעצמך מסיפורו של SB?
2. כפי שראינו בשיעור של יום שלישי, מי שאמר: "אֲדוֹנָי, אֲדוֹנָי, הֲלֹא בְּשִׂמְךָ נִבְּאֵנוּ וּבְשִׂמְךָ גִּרְשָׁנוּ יְשָׁדִים וּבְשִׂמְךָ עֲשִׂינוּ נִפְלְאוֹת רַבּוֹת" היו המאמינים בישוע. אולם שימו לב לדגש שבתגובתם. על מי הם התמקדו? על מה הם מתמקדים? כיצד מגלה תשובתם מדוע הם הוטעו כל כך בעצמם?
3. אם יש לך חבר או בן משפחה שעושה משהו שברור שלא בסדר, כיצד אתם מתמודדים עם בעיה זו באופן שקודם לכל אינה ביקורתית ושנית, אינה נראית ביקורתית?